

Vlammende ruzie

'Mam, ik weet niets te doen!' Julian zucht. Dat is nu al de tiende keer dat Hilde dit zegt. Zijn zus is een zeurpiet, zeker als ze ziek is. Zij wil altijd buiten spelen en nu dat niet mag, is ze niet te genieten.

'Speel dan met Julian,' zegt moeder.

'Pff, met Lego zeker. Ik wil naar buiten!'

'Morgen. Je hebt nog verhoging, vandaag blijf je binnen.'

Julian graait in de Legodoos. Hij bouwt het winkelcentrum van hun dorp na. De hele week heeft hij eraan gewerkt.

Moeder loopt naar de keuken. 'O nee hè, de aardappels zijn op!'

Ze loopt naar de gang en pakt haar jas. 'Jongens, ik ga even snel naar de winkel.'

Hilde springt van de bank. 'Mag ik mee?'

'Dat lijkt me niet verstandig, Hilde.'

Hilde trekt een boos gezicht. 'Ik ben niet ziek meer!'

Gehaast vertrekt moeder. Julian bouwt verder. Hij gaat nu de McDonalds maken. Hij neuriet zachtjes.

'Stop met dat geluid!' snauwt Hilde.

'Hè, wat?' Julian kijkt op.

'Stop met dat geneurie.'

'Waarom ben jij altijd chagrijnig?' vraagt hij.

'Ben ik niet, maar ik word dol van jouw geneurie.'

'Pff, zeurpiet.'

Hilde staat op. 'Ik pak wat drinken, dat mag best.' Als ze naar de keuken loopt, komt ze langs Julians Lego. Julian hoort achter zich opeens het geluid van vallende Legostenen. Hij draait zich om en ziet nog net hoe Hilde met haar voet een heel stuk van het winkelcentrum kapot trapt.

'Hilde, wat doe je!' roept hij.

Hilde kijkt hem lacherig aan. 'Sorry, ik liep er per ongeluk tegenaan.'

'Je deed het expres; ik zie het aan je gezicht!'

Hilde haalt haar schouders op. 'Je zit in de weg; ik kan er bijna niet langs.'

'Nietes! Je kunt er makkelijk langs!'

'Ach, ga je nou huilen, Juultje?' plaagt Hilde.

'Gemenerik! Jij ... ik ...' Tranen van boosheid springen in zijn ogen als hij naar het ingestorte stuk kijkt.

'Precies de C&A! Weet je wel hoe moeilijk die was na te maken?'

'Nou en! Dan maak je het toch gewoon weer opnieuw?' Hilde loopt naar de keuken en schenkt een glas cola in. Julian zit verslagen op de grond. Bijna de helft van het winkelcentrum is kapot. Hij balt zijn vuisten van woede. Die gemene Hilde! De hele dag doet ze al zo vervelend, alleen maar omdat ze niet naar buiten mag.

Hilde gaat aan de keukentafel zitten. Ze doet net alsof er niets aan de hand is. Julian kookt van boosheid. Hij zal haar leren zijn spullen kapot te maken! Hij staat op en gaat naar boven. Snel glipt hij de kamer van zijn zus in. Hij kijkt rond. Ja, daar staan ze, op het plankje boven haar bureautje. Haar knutselwerkjes van de club, netjes op een rij. Met één zwaai van zijn arm veegt hij ze op de grond. Even twijfelt hij. Dan denkt hij aan zijn kapotte winkelcentrum. Met een paar grote stappen loopt hij over de knutselwerkjes. Papier en karton kraakt onder zijn voeten. Dat zal haar leren!

Dan vliegt de deur open. Hilde staart naar de vloer. Haar ogen worden groot.

'Wat... wat doe je?'

'O sorry, ik liep per ongeluk over je knutselwerkjes heen. Maar dat is niet zo erg hoor, je kunt ze toch gewoon opnieuw maken?' vraagt hij op hetzelfde toontje als Hilde net deed.

Hildes gezicht wordt rood. 'Pas op, straks knal je nog uit elkaar,' zegt Julian. Eigenlijk vindt hij het wel zielig; hij weet hoe zuinig ze altijd op haar werkjes is. Maar ja, had ze zonet niet zo gemeen moeten doen.

Opeens vliegt Hilde op hem af. Nog net op tijd weet hij weg te duiken. Hij vlucht de overloop op. Hilde komt achter hem aan. 'Ik zal je!'

Julian vliegt de trap af, recht in de armen van moeder, die net binnenstapt. Haar gezicht wordt één groot vraagteken. 'Wat is hier aan de hand?'

'Hilde heeft mijn Lego expres kapotgemaakt!'

'En toen heeft Julian mijn werkjes stuk getrapt!'

Ze roepen om het hardst door elkaar. Moeder doet haar handen voor haar oren.

'Naar de kamer, allebei! Ga zitten en wacht op mij. En pas op: ik wil geen woord horen!'

Terwijl moeder de aardappels in de keuken brengt, gaan Julian en Hilde aan de grote tafel zitten.

'Suf hoor,' sist Hilde zacht tussen haar lippen.

'Jouw schuld!' sist Julian terug.

Moeder komt binnen. Ze zet een kaars op tafel. Dan geeft ze Hilde de gasaansteker.

'Hilde, steek jij de kaars eens aan.'

Hilde kijkt moeder verbaasd aan. 'Ik snap het niet, mam...'

Moeder kijkt haar ernstig aan. 'Steek maar aan.'

Hilde knipt de aansteker aan en houdt de vlam bij de lont. De kaars begint te branden.

'Goed zo. Geef nu de aansteker maar aan Julian.'

Julian pakt het ding van zijn zus aan.

'Julian, nu moet jij proberen met het vlammetje van de aansteker de kaars te doven.'

Hij kijkt moeder verbaasd aan. 'Hè? Doven...?'

'Probeer het maar,' zegt moeder.

Julian knipt de aansteker aan en houdt hem bij de kaarsvlam.

'Wat gebeurt er nu?' vraagt moeder.

'De vlam gaat niet uit,' zegt Julian.

'Hij wordt juist groter!' fluistert Hilde.

'Juist! Stel je nu eens voor dat die kaarsvlam jullie ruzie is. Julian, jij was heel boos op Hilde, omdat ze jou Lego kapot had gemaakt. Jij was zo boos, dat jij Hilde wilde laten voelen wat ze jou had aangedaan. Toen ben jij naar boven gegaan en heb je haar clubwerkjes vertrapt. Misschien dat je daarmee een klein beetje je boze gevoel bent kwijtgeraakt, maar daardoor heb jij Hilde weer heel boos gemaakt. De ruzie is er eigenlijk alleen maar erger door geworden. Jij probeerde de vlam te doven met een vlam, en het is precies wat Hilde zei: de vlam werd er groter door.'

Moeder pakt een glas. 'Stel je voor. De vlam is nog steeds de boosheid. En dit glas betekent liefde.'

Ze zet het glas ondersteboven op de kaars.

Julian en Hilde kijken gespannen naar het vlammetje.

'Het wordt kleiner,' zegt Julian zacht.

'En nu is het uit,' fluistert Hilde.

'Weten jullie hoe het komt dat het vlammetje uitging?'

'Ik denk dat het vlammetje is gestikt,' zegt Julian.

Moeder knikt. 'Juist. Het kreeg geen zuurstof meer en toen ging het uit. En zo is het nou precies hetzelfde met boosheid. Kwaad met kwaad vergelden, daar los je nooit iets mee op. Maar kwaadheid en boosheid bestrijd je met ...?'

'... liefde,' zeggen Hilde en Julian tegelijk.

'Maar... ik kan toch niet net doen alsof er niets gebeurd is!' roept Julian uit.

'Je mag boos zijn, Julian. Maar door Hilde terug te pakken, los je niks op. Daarmee maak je het vlammetje alleen maar groter.'

Julian denkt even na. Het was mooi, dat verhaal met die kaars. Maar zijn Lego is nog steeds stuk.

'Wat moet ik dan doen?'

'Praten. Als je boos bent, kom je naar mij. Dan proberen we samen een oplossing te bedenken. Hilde, hoe zouden we dit nu kunnen oplossen?'

Hilde haalt stuurs haar schouders op. 'Hij kan zijn Lego weer in elkaar zetten, maar mijn werkjes zijn echt kapot.'

Julian hoort hoe verdrietig haar stem klinkt, en opeens krijgt hij een naar gevoel van binnen.

'Sorry Hilde,' zegt hij, 'ik had het niet moeten doen.'

Hilde kijkt hem aan. 'Het is eigenlijk ook mijn eigen schuld. Ik was boos dat ik niet met mama mee mocht naar de winkel. Maar jij zat zo lekker te spelen... en toen wilde ik jou opeens pijn doen.'

Moeder zwijgt even. Dan vraagt ze: 'En nu?'

Julian staat op. 'Ik ga mijn winkelcentrum opnieuw bouwen.'

'Zal ik je helpen?' vraagt Hilde zacht.

Julian denkt even na. Dan zegt hij: 'Oké. En zullen we daarna proberen jouw werkjes te repareren?'

Eeuwoud Koolmees